

ни“ или „роми“. Дори „махала“ донякъде обозначава различие, което те самите искат да запазят.

За разлика от „Христо Ботев“ „Факултета“ е разделен на доста повече микрочасти: „Значи кварталът ми е разделен на няколко малки мини квартала.“ (мл.23, Ф, м.). В квартал „Факултета“ също има обособена общност на „придошлите“, които тук най-често наричат „камбожанци“. Една прилика в назоваването между „пришълците“ и „камбожанците“ е, че те биват наричани „индианци“ (мл.7, ХБ, ж.). Това подсказва, че местните ги мислят като „по-изостанали“ (община №1). Мястото, на което те живеят, също се локализира в пространството – „Камбожа“ е една подмахала, в която живеят „пришълци“, идващи от различни райони на София или от различни градове и села. Но за разлика от „Христо Ботев“ мястото се възприема като малък квартал, махала **вътре** в по-големия квартал или като част от него: „Значи има [въздиша], значи този най-беден квартал има и по-бедни квартали от него, които са точно тези хора които роват по кофите, ровят по боклуци и това е „Камбожа“. Там е просто отчайващо, отчайващо е“ (мл.23, Ф, м.). Тук обаче се признава неговото равноправно съществуване в квартала. Другото също се признава като значимо, макар и положението му да е „отчайващо“.

„Камбожанец“ като типизация до някаква степен се използва като „циганин“ или „пришелец“ в „Христо Ботев“, но ако в „Христо Ботев“ тя служи за негативно белязване, то във „Факултета“ това не се натрапва. „Те“ са по-бедните или „крайно бедни“ (уч.31), по-изостаналите, които живеят „във земянки, във коптори“ (уч.26), които „ходят по кофите“ (мл.23, Ф, м.). Но тук видимо липсва едно определение, което се появява като водещо за така наречените „цигани“ от местните в „Христо Ботев“ и това е краденето. Никъде в разказите за „камбожанците“ не се споменава, че те крадат, а следователно те не вредят на квартала за разлика от това, което се случва с „реномето на квартала“ (НПО №4) или с публичния образ на квартал „Христо Ботев“. Типизациите за „камбожанците“ са по-малко негативни, отколкото в „Христо Ботев“, но въпреки това „те“ също остават ограничени във взаимодействията си с местните. Проблемът за местните в „Христо Ботев“ се формира, защото местните не се възприемат като „цигани“, а, от